

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Nr.6 1976 Organ for Kommunistisk Universitetslag 4.årg

Mao Tse Tung

et seierrikt oppgjør med en revisjonistisk retning. Derfor står også hans bortgang i revolusjonens tegn.

Historien er listig. Den løper i krokveier, og ikke noe forhånds-laget skjema kunne peke ut Kina til å bli det landet som i dag er sosialismens bastion i verden. Det var likevel ingen fremmed tanke for marxismen at vestlige imperialister kunne få seg en overraskelse fra den andre siden av den store muren. Hvorfor? Fordi privateiendommen og klassekampen var høyt utviklet innenfor det føydale samfunnets grenser. Det fantes dessuten en dialektisk tanke-tradisjon. Av spesiell stor betydning hadde de stadig tilbakevendende bondeopprørene, og revolusjonens første fase kom til å arte seg som kommunistenes bevisste omforming av bøndenes opprør til bondekrig og nasjonal og anti-imperialistisk frigjøringskrig. Bondeopprørene pekte ikke i seg selv framover, men det var Mao tse-tungs fortjeneste å se at de viste til den eneste taktikken for revolusjonen som kunne lykkes: Dannelse av røde baser på landsbygda og omringing av byene derifra. Det at kampen både var anti-føydal og anti-imperialistisk, angir det som er kjernen i Mao tse-tungs teori om den ny-demokratiske revolusjonen: I den imperialistiske epoken vil de borgerlig-nasjonale revolusjonene være forbundsfeller med den proletariske verdensrevolusjonen.

Ut fra sitt innhold ble den ny-demokratiske revolusjonen kjempet fram av en allianse bestående av alle revolusjonære klasser, også det nasjonale borgerskapet. Men en konsekvent gjennomført borgerlig revolusjon går i en forstand ut over borgerskapet selv, og den ny-demokratiske revolusjonen inneholdt - i kraft av kommunistenes

lederposisjon, organiseringen av staten etter den demokratiske sentralismens prinsipper samt på grunnlag av den statlige økonomiske sektorens sosialistiske karakterde elementene som gjorde en kontinuerlig overgang til den sosialistiske fasen og proletariatets diktatur mulig. Fra og med dette øyeblikk er revolusjonen én klasses verk. Fra å være bare den ledende klassen blant andre revolusjonære klasser hever proletariatet seg nå opp til å bli den herskende klassen. Den politikken som i og med kooperativbevegelsen og dannelsen av folkekommuner innledes, består nå i kampe mot den privateiendommen som i den ny-demokratiske fasen ble tatt fra godseierne og demokratisk fordelt blant de fattigere bøndene. Forbundet mellom arbeiderne og bøndene er nå ingen klasseallianse, men en allianse mellom arbeiderklassen og de bøndene som stiller seg på felleseiendommens standpunkt. Utrettelig har Mao tse-tung framhevet at hovedmotsigelsen under sosialismen går mellom borgerskap og proletariat. Hans innsats som revolusjonær tenker begrenser seg derfor ikke til teorien om den ny-demokratiske revolusjonen. Særlig hans ledelse av Kulturrevolusjonen og kampen mot Liu Chao-chi og senere mot Lin Piao og Teng Chao-ping viste hvordan han klart innså begrensningene ved ny-demokratiet og samtidig så hvordan borgerskapet- og økonomisme og revisjonisme - dukket opp på alle samfunnets nivåer. Påpekningen av at klassekampen fortsetter under hele den sosialistiske fasen og utspiller seg i sin mest framskredne form innen partiet, gjør ham til en viderutvikler av marxismen-leninismens allmenne teori og en inspirator for hele verdensproletariatet. Dette som toppen på et gigantisk livsverk gjør at hans skikkelse for all ettertid vil framstå i en egen glans.

I den grad det er mulig for en person å smelte sammen med en sak, var Mao tse-tungs liv en organisk del av den kinesiske revolusjonen. Hans dagbok var dens egen kalender. Han var en av partiets grunnleggere, ledet alle de seirene partiet har vunnet og var mer en noen annen den som evnet å foregripe begiv-

enhetene, utarbeide taktikken og drive politikken framover fra etappe til etappe, til Kina i dag står fram som den betydeligste sosialistiske staten, ledet av det mest framskredne proletariatet verden har sett og med en befolkning som er befridd fra det gamle fattige samfunnets store savn. Like fram til det siste ledet Mao tse-tung

Streikene ved Nordzink

Kommunistisk Universitetslag vil uttrykke sin støtte og anerkjennelse til den aksjonen som arbeiderne ved Nordzinks støperi og elektrolysehall har iverksatt. I visshet om at streiken er ulovlig og at ingen støtte fra det offisi-

elle fagapparat eller det borgelige lovverk kan komme på tale har dere tatt konsekvensen av de erfaringene arbeiderklassen har høstet i sine kamper under den moderne kapitalismen - ikke minst de siste åra. Ved å velge egen streikekomite vil arbeidstvistslovens trussler om represalier ikke behøve å lamme den nå-

gående kamp og dens nødvendige organisering, og ikke minst er det faglige regelverk som uvergelig fravriker arbeiderne initiativet og kontrollen over sine egne aksjoner, satt ut av spill. Vi er overbevist om at kampen dere må føre vil oppfattes som et uttrykk for den kamp hele arbeiderklassen må føre,

og derfor vil dere vinne den nødvendige sympati og støtte hos arbeiderne. Gjennom å permittere de ikke-streikende arbeiderne forsøker bedriftsledelse å skape en splittelse mellom de streikende

forts. s.4

At Gåsda/Sørensen ikke har begrep om de indirekte reservene, får også til følge at de benekter at en sosialistisk stats politikk må foregå på to plan. På en særlig pinlig måte kommer dette til uttrykk i moraliseringen over at kineserne har knesatt prinsippet om fredelig sameksistens som en regel for forholdet til imperialistiske stater. Her dreier det seg om politikken på det diplomatiske plan, og bare venstre-ekstremistiske provokatører kan gå mot en slik diplomatisk "konsesjon". Men Gåsda/Sørensen, som bærer seg over at dårlig hukommelse har gjort seg gjeldende i politikken, burde da erindre at et så elementært faktum som at striden mellom Sovjet og Kina omkring 1960 bl.a. gikk på om fredelig sameksistens mellom kapitalisme og sosialisme var tenkelig som en varig tilstand. I dette tilfelle er det apologetene for Helsingfors-avtalen, og ikke Kina, som støtter opp om Sovjet-revisjonismen, som tenker seg en imperialisme uten krig. Hyor Gåsda/Sørensen står i dette bildet, klargjøres ytterligere ved at de karakteriserer KA's (og KKP's) påpekning av at splittelsen mellom imperialistmakten og de krigstilstander som dette i siste instans vil føre med seg, vil skape gunstige betingelser for revolusjonen, som "undergangsjubel". Når vil da disse betingelsene være gunstige, eller iallfall mer gunstige enn ellers? Er det en ren tilfeldighet at de revolusjonene som hittil har funnet sted, er kommet i forbindelse med verdenskrigene? Gåsda/Sørensen frykt for undergangen kan opplagt ikke være annet enn frykt for at borgerskapet skal gå under. Vi forstår derfor utmerket godt at de foretrekker å ta "forholdsvis lett" på nevnte jubel. At de ikke er særlig heldige med sin ironisering over at KA/KUL opererer med ulike nivåer i politikken (et skille som gjør at en ikke med helse i behold uten videre kan plagiere den kinesiske utenrikspolitikken ned til det nasjonale nivå (cfr. AKP)) viser seg også i følgende dialektiske lekkerbisen om EEC-saken: "Følgende må være helt klart: Enten er en utbygging av EF progressiv - og da må man støtte det vest-europeiske borgerskapets samarbeidsbestrebelse - eller den er reaksjonær. Ingen tilslørende "dialektikk" kan bortforklare denne problemstillingen." Det blir her ikke plass til å gå nærmere inn på selve EEC-spørsmålet, men kanskje Gåsda/Sørensen lettere kan få øye på den tilslørende dialektikken hvis vi omformulerer spørsmålet slik: Enten er kapitalismen progressiv - og da støtter man den - eller den er reaksjonær. Det som gjør at småborgeren overfor denne problemstillingen bare viser sin avsky for dialektikken, er at han er ute av stand til å forstå marxismen når den hevder at bare de som erklærer kapitalismen for progressiv, er i stand til å bekjempe den. Ingen tilslørende småborgermekanikk kan bortforklare dette.

Konklusjon.

Ut fra det som vi her har sagt, skulle det være forståelig hvorfor KUL ikke har sluttet seg til det hylekoret mot Kina som Gåsda/Sørensen er en del av, men tvert om støtter generallinja. Det betyr ikke at vi er overbevist om at Kina i ett og alt har gjort det eneste riktige, og i samlingskongressens uttalelse (gjengitt i Gnisten nr.5) går det frem at vi mener Angola og Chile er eksempler på taktiske feilgrep - også i forhold til generallinjas intensjoner om å bekjempe supermaktene. (Disse feilgrepene er imidlertid ikke mer "tilfeldige" enn det er tilfeldig at Sovjet prøver å vinne hegemoni over de afrikanske frigjøringsbevegelsene, og ikke mer tilfeldig enn at Chile er ett av de 77 alliansefrie landene

forts. s.4

At småborgerskapets venstrefløy prøver å innnynde seg hos arbeiderklassen for å vinne allierte i sin avstumpte form for antikapitalisme, kampen mot monopolene, er gammelt nytt. At disse framstøtene også settes inn på den sosialistiske teoriens område følger nødvendigvis av dette.

Også under sosialismen går hovedmotsigelsen mellom borgerskap og proletariat, og skal den klassealliansen småborgerskapet ønsker å opprette i kampen mot borgerskapet ha noe for seg, må den selvsagt være ment å skulle bestå også under sosialismen. Småborgerne må derfor forsikre arbeiderklassen om at småeiendommen er sosialistisk i sitt vesen. F.eks. har SV's prinsippprogram slått dette utvetydig fast. Men skal privateiendommen bestå, må den også garanteres av en stat som kan beskytte den mot overgrep fra proletariatets side, som har til hensikt å avskaffe alle klasser, både seg selv og småborgerskapet. For SV er det "det sosialistiske demokratiet" som skal beskytte Berge Furrer's private jordlapper. AKP derimot bekjenner seg i ord til proletariatets diktatur, men også denne gruppen avslører seg - som vi skal se - i synet på staten under proletariatets diktatur. At statens eksistens bunner i eksistensen av klasser, og at arbeiderklassens oppgave derfor også blir å avskaffe staten, blir et kinkig problem for alle klasseallianseprofeter. For hvis staten skal dø bort, hvem skal da garantere småborgerne sin eiendom, og hvem skal de da kreve demokratiske rettigheter av?

Kapitalismen har sin agent i hver en småborger, sier Lenin. Ut fra dette er det klart at kommunister må skille mellom den enkelte småborger som arbeider og som spekulant/kremmer. Vi må altså skille mellom klasse og individ, og bare gjennom et slikt skille kan vi bygge en allianse mellom proletariatet som klasse og enkeltindivider som har

å foreta skillet mellom revolusjoner i halvfydale land og revolusjoner i framskredne imperialistiske land. Dette kan enten skyldes at Rød Front ikke klarer å gjøre dette skillet overhodet, eller at de betrakter Norge som et halvfydalt land. Vi har faktisk mistanke om at begge deler er tilfellet, det ene er jo nødvendigvis følge av det andre.

I tilbakeliggende halvfydale land får revolusjonen en dobbelt karakter. Ved siden av å frigjøre proletariatet får den også oppgaven å gjennomføre den borgerlig-demokratiske revolusjonen på landsbygda og i byene. Dersom den sosialistiske revolusjonens trinnsve overgang til proletariatets produksjonsforhold skal lykkes, må kapitalismen ha nådd et visst stadium, bl.a. må det eksistere en sterk og utviklet arbeiderklasse. Idet øyeblikk blir en klasseallianse mulig. Ved at småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet utspiller sine historiske progressive roller, utvikles proletariatet og produktivkraftene slik at omleggingen til nye produksjonsforhold kan begynne. Kommunismens oppgave før revolusjonen består ikke i å begrense varebyttet og hindre utviklingen av kapitalistiske produksjonsforhold. Tvertimot består den i å gå gjennom kapitalismen, storindustrien til sosialismen. De med blir også småborgerskapets reaksjonære forsøk på under imperialismen å begrense kapitalismens utvikling og å skru tiden tilbake satt i sitt rette lys. Men i den borgerlig-demokratiske revolusjon spiller småborgerskapet fortsatt en historisk progressiv rolle nettopp ved at småproduksjonen avler kapitalisme hver dag, som en viss mann har sagt. En klasseallianse mellom proletariatet og småborgerskapet er altså historisk betinget. Men siden AKP/Rød Front stort sett ikke har annet enn Naturen å støtte seg på i sine analyser, kan en bare vente at historien blir like vanskelig å forstå som imperialismens progressive karakter. Gjennom kap-

"Vi må innse at vår økonomi ennå ikke er solid, at borgerlige retter ennå ikke er helt avskaffet i eiendomsforholdet, og at det fremdeles eksisterer borgerlige retter i en viss grad i forbindelser mellom mennesker og at borgerlige retter innehar en dominerende posisjon i fordelingssektoren." Begge sitater er hentet fra heftet "On exercising all-round dictatorship over the bourgeoisie". Hva borgerlige retter i eiendomsforholdet skulle, bety, skulle ikke være så vanskelig å innse. Og slike retter kan bare bli begrenset under proletariatets diktatur. Det sier seg selv at småborgerskapet ikke kan begrense seg sjøl, langt mindre oppheve seg sjøl, dette er en oppgave som tillfaller proletariatet. På denne bakgrunnen blir en klasseallianse mellom småborgerskapet og proletariatet umulig under proletariatets diktatur, en slik allianse ville jo være en konsesjon til borgerlige retter fra proletariatets side. Mao og kineserne derimot påpeker klart at disse rettene må begrenses, ikke stimuleres. For ikke å bli beskyldt for å trekke Mao ned i søla eller likende, skal vi gjengi kinesernes egen analyse av småproduktene: "Småproduktene er samtidig både eiendomsbesittere og arbeidere, og deres deres økonomiske situasjon er svært ustabil. Dette medfører at de nødvendigvis må vakle politisk. Som arbeidere er de proletariatets allierte, fordi de håper å frigjøre seg fra den kapitalistiske utbytting og er villige til å samle seg under proletariatets fane for å styrte jordeiernes og kapitalistklassens styre. Som eiendomsbesittere har de en spontan tendens til å støtte kapitalismen som grunner seg i deres dyptliggende ideer om privat eiendom og deres lengsel etter å bli rike." (Peking Rewiev, nr.42, 1975.) Som vi allerede har nevnt: kommunister må appellere til småborgeren som arbeider, og befri ham fra vareproduksjonen. Og nettopp dette er det kineserne understreker i forbindelse med overgangen fra den ny-demokrati-

SMÅBORGERSKAPET, AKP OG KINA

oppgett sine klasseinteresser og stilt seg på proletariatets side i klassekampen. Som kremmer er småborgeren prisgitt markedet og sin egen privateiendom og vil således forsvare sine klasseinteresser overfor proletariatet som han oppfatter som en trusel. Som arbeider vil han være interessert i å støtte proletariatet, for bare derigjennom kan han styrke sin stilling som arbeidende individ. Kommunister må altså appellere til bonden som arbeider, ikke som småborger slik AKP-gruppen og Rød Front gjør gjennom sin klasseallianse. Disse småborgerlige utskuddene tror at klassen er revolusjonær, fordi den enkelte småborger kan bli det. Dette er like feilaktig som å tro at ingen enkelt småborger kan bli revolusjonær fordi klassen er reaksjonær. Kommunister avviser begge syn, og søker den løsning som er beskrevet ovenfor og som Lenin støttet seg til under den russiske revolusjon.

Dette perspektivet har KUL/KA gang på gang påpekt overfor småborgeragentene i AKP. Og like ofte har vi fått til svar: Se på Kina, Kina beviser at teoriene deres er gale. Sist ble dette "bevist" markedsført i DNS lørdag 4/9, under møtet om Kulturrevolusjonen i Kina. Kina var beviset for at KUL's teorier var feilaktige, og at en klasseallianse ikke bare var mulig men nødvendig i Norge, som i Kina. Dette viser at Rød Front ikke klarer

italismens historiske utvikling skjernes de allmenne lovmessighetene og motsigelsen og proletariatets maktovertagelse blir aktualisert.

Ved den ny-demokratiske revolusjonens overgang til den sosialistiske revolusjonen har imidlertid småborgerskapet utspilt sin progressive rolle og antatt karakter av en reaksjonær klasse, som bærer av kapitalistiske produksjonsforhold. Idet den ny-demokratiske revolusjonen går over i den sosialistiske, finnes det bare en revolusjonær klasse, nemlig proletariatet. Nettopp dette er det kineserne poengterer så sterkt i forbindelse med oppgjøret med Teng Hsiao-ping. I den anledning blir det lagt stor vekt på den trusel småborgerskapets klassefunksjon utgjør overfor proletariatets diktatur. Videre blir det understreket at borgerlige retter som er knyttet til borgerlige og småborgerlige klassers eksistens, bare kan bli begrenset i det proletariske diktaturens æra. Vi skal prøve å illustrere dette med noen sitater: "Så lenge vi har to former for eiendom (statseiendom og kollektiveiendom), er vareproduksjon, varebytte via penger og fordeling basert på arbeidsfortjeneste uungåelig. Og siden slike ting bare kan bli begrenset under proletariatets diktatur, er veksten av kapitalistiske kategorier og framveksten av borgerlige elementer på samme måte uungåelig, så lenge vi har to former for eiendom."

ske til den sosialistiske revolusjonen. Dette burde bety død og begravelse av enhver myte om klasseallianse under proletariatets diktatur. Rød Front derimot kjører videre i gamle, kjente spor. For å si det med Lenin: Kapitalismen har sine agenter i en hver AKP-front. I Kina ville slike ideer bli stemplet som det de er: revisjonistisk, småborgerlig tankegods. Bare det burde være nok til å skremme vettet av Rød-Front og AKP. Men bondevett og proletær klassebevissthet er som kjent ikke det samme.

I forbindelse med kampen mot borgerlige retter har kineserne rettet søkelyset mot staten, og hevder på like linje med Lenin at dette apparatet er borgerlig i sin kjerne fordi det forsvarer og garanterer borgerlige retter. Staten får altså oppgaven å bevare den borgerlige rett, i kraft av tilsynelatende å være et apparat som står utenfor klassene. Den er hevet over de umiddelbare lovmessighetene som konstituerer klassene. Det sosialistiske samfunn opphever den borgerlige rett bare hva angår eiendomsforholdet til produksjonsmidlene. Men sosialismen overskrider ikke den borgerlige rettstrange horisont, som Lenin sier. Under sosialismen fordeles ennå produktene etter det borgerlige likhetsprinsipp. Like mye samfunnsmessig

forts. s.4

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
DAG PETTERSON.

UTGITT MED STØTTE FRA
KULTURFONDET I SAMSKIPNADEN.

Kina... forts.fra s.2

som bl.a. arbeider for høyere råvarepriser og bedre handelsbetingelser for fattige og svake nasjoner, en kamp Kina gjør rett i å støtte, fordi den bidrar til å svekke imperialismen i verdensmælestokk.) Men et par av de eksemplene Gåsda/Sørensen opererer med (ved siden av Strauss) for å vise at Kina har støttet kontrarevolusjonære krefter, har vi et helt annet syn på enn dem. Det gjelder for det første tilfellet Øst-Pakistan, der Gåsda/Sørensen tydeligvis mener at den proletariske internasjonalismens prinsipper forlangte at Kina skulle støtt Mujibur-Rahmans indisk/sovjetisk støttede halv-fascistiske bevegelse. Det kan vel knapt finnes et eksempel på en såkalt "frigjøringsbevegelse" som ikke bør få støtte, verken fra kommunister eller fra progressive nasjonalister! Det har etter vår mening heller ingen hensikt å moralisere over at Kina ikke støttet opprøret på Ceylon, i 1971, som ikke et øyeblikk hadde mukughet for å lykkes. Et spontant opprør er tross alt noe annet enn en revolusjonær oppstand.

I det hele tatt er det en gjennomgående tendens hos Gåsda/Sørensen til å rope på støtte til enhver bevegelse, og til enhver tid, og spesielt hvis bevegelsen har tilholdssted i utlandet. (Politikken overfor KUL/KA vil vel være litt mer tilbakeholden, eller snarere: bekjempelse, og ikke støtte?)

Dette er ingenting annet enn en projeksjon av de oppfatningene om sosialistisk politikk som hersker på den såkalte venstresida i Norge, over på verdenspolitikken. At oppgjøret med spontanismen fortsatt må være en prioritert oppgave for kommunistene har Gåsda/Sørensen bare ytterligere overbevist oss om.

Småb... forts.fra s.3

arbeid resulterer i like stor andel av de samfunnsmessige produktene. Men denne likhet forutsetter ulikhet. Sosialismen virkeliggjør ikke det kommunistiske prinsipp: Arbeid etter evne og lønn etter behov. Og nettopp derfor, fordi sosialismen ikke overskrider den borgerlige retts horisont, trenger den den borgerlige stat uten borgerskapet! Og nettopp fordi statens oppgave under sosialismen blir å verne om og begrense den borgerlige rett, er staten borgerlig i sin kjerne. Dette synet ble klarlagt av representanter fra KUL på møtet om Kulturrevolusjonen, og forårsaket nærmest latter blant representanter fra Rød Front, som ikke kunne skjønne hvordan staten kunne være borgerlig i sin kjerne uten at borgerskapets diktatur fremdeles eksisterte! Men hvis, som Rød Front og AKP-gruppen hevder, staten skulle være proletær i sin kjerne, hva skulle da være vitsen med å avskaffe den? Da ville jo proletære produksjonsforhold være realisert. Nettopp fordi proletære produksjonsforhold ikke er realisert, trenger vi staten. For, "retten kan aldri være høyere enn samfunnets økonomiske struktur og dets kulturelle utvikling som er

betrukket av denne." (Marx, Kritikk av Gothaprogrammet, Ny Dag utgaven, s.16.) Så lenge den borgerlige rett eksisterer, kan ikke en ny produksjonsmåte etableres. Sosialismen er altså ingen produksjonsmåte. Det ligger ingen egen produksjonsmåte mellom kapitalismen og kommunismen, slik AKP og særlig SV-venstristene med sitt "overgangssamfunn" synes å hevde. I det at staten er borgerlig i sin kjerne, ligger også kimen til at staten kan selvstendigjøres under proletariats diktatur. Utfra dette blir det kommunistiske parti arbeiderklassens viktigste våpen under proletariats diktatur. Dermed blir det klart at staten må underlegges partiet, noe som forøvrig er SV-venstristenes store mareritt. Slik framheves også det særegne ved det kommunistiske partiet, nettopp det at gjennom partiet gjør proletariats bevisst bruk av et apparat som er borgerlig i sin kjerne. Underslår man det særegne ved det kommunistiske partiet, og reduserer det til ett av flere former for arbeiderklassens organisatoriske uttrykk, vil en redusere proletariats muligheter til å gjøre bruk av staten. En vil uungåelig, tross alle gode hensikter, styrke den kime til selvstendigjøring som ligger nedfelt i statsapparatet. Dermed blir kommunistpartiet gjennom sitt forhold til staten,

bærer av proletariats objektive klasseinteresser: å opprette den produksjonsmåte proletariats er bærer av, kommunismen. For ikke å bli beskyldt for å fare med tull og vås, noe som var Rød Fronts yndlingsuttrykk under nevnte møte, vil vi avslutte med et sitat fra Staten og revolusjonen, som skulle belyse det vi har prøvd å analysere. "Selvsagt forutsetter den borgerlige rett med hensyn til fordeling av forbruksproduktene uungåelig også eksistensen av den borgerlige stat, for retten er ingenting uten et apparat som er i stand til å tvinge til å overholde rettsnormene. Derav følger den slutning at under kommunismen består ikke bare den borgerlige rett i en viss periode, men også den borgerlige stat - uten borgerskap! Dette kan lyde som et paradoks eller simpelthen som en dialektisk tankelek-som marxismen ofte beskyldes for av folk som ikke har gjort seg minste umak med å studere dens overmåte dype innhold." (Staten og revolusjonen, Ny Dag, s. 136-37). Bytter vi ut folk med Rød Front eller AKP skulle deres teorier bli satt i det rette lys!

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL):

Bergen: Postboks 29,
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815,
Ullevål Hageby,
Oslo 8.

Tromsø: Hanne Edvardsen,
Postboks 436,
9001 Tromsø.

KUL - TRONDHEIM:
- NY ADRESSF.

Roks 1886 Jarlesletta,
7000 Trondheim.

FOR 15 KRONER-KAN DU FA KJØPT 3 ARGANGER AV

RØDE FANE

(1969 - 1970 - 1971, i alt 14 nummer)

BESTILLINGER SENDES:

RØDE FANE, POSTBOKS 2863, KAMPEN, OSLO 5.

Bli abonnent

Bestillinger sendes:

RØDE FANE,

Postboks 2863, Kampen.
Oslo 5.

Navn:

Adresse:

Postnr. og sted:

Ønsker RØDE FANE fra måned.

Har satt inn penger på postgiro 20 68 42.

Betaler når jeg mottar første nr. med giroblankett.

streiken ... forts.fra s.1

og de permitterte. Men bestrebelsene på å nekte de permitterte dagpenger viser at permitterte og streikende arbeidere står overfor en felles motstander. Når de "ansvarlige" borgere, enten de representerer NAF eller LO, nå angriper de streikendes krav, viser det tilfelle at sjøl Kleppe-pakkas "forutsetning" om reallønnsstigning var en bløff.

Vi vil imidlertid oppfordre de streikende ved Nordzink A/S til særlig kritisk å vurdere alle tilbud om "støtte" som innebærer en oppgivelse av det initiativet de nå har tilrevet seg. "Støtte" på slike premisser har derfor ofte vist seg å være en støtte til streikers nederlag. I dag er streiken bare en dag gammel, men dere har overbevist alle om at dere mener alvor. Det betyr at dere vil møte den hardeste motstand. Men det vil like så sikkert bety økt støtte blant arbeidere over hele landet. Kommunistisk Universitetslag vil for sin del ta initiativ til støttearbeid på universitetene. Vår propaganda i dette støttearbeid vil ta utgangspunkt i at tvers i gjennom loven er den veien arbeidernes kamp nå må føres for å oppnå seier.

Full solidaritet med de streikende Nordzink- arbeidere.